

Човекът и любовта към Бога

Човекът е диалектическа същност, която се състои от две половинки. Първата - вещество, втората - поле. Веществото е тялото на човека, то е обърнато към Земята и към всичко земно. Полето е мисълта, душата, духът на човека. То се разлива във Вселената и във всичко съществуващо и на най-fino ниво е част от първопричината. За да могат противоположностите да преминават една в друга и да си взаимодействат, те трябва да имат посредник, в който да се свързват техните качества. Такъв посредник именно е душата на човека. На fino духовно ниво между нас няма никакви различия, ние сме единно цяло. Физическите ни обвивки са различни. На ниво душа ние сме и сходни, и различни. Съзнанието, интелектът на човека - това е полева структура, насочена към Земята и свързана с тялото. Духът на човека се насочва към Бога, а душата, т.е. емоциите на човека, обединява противоположните начала и се насочва и към Бога, и към Земята. Затова за душата главното правило е съотношението на стремежите към земното и към Божественото. Преди това е бил неуравновесен процес. В един живот човек е по-близо до Земята, той се хваща за нея и неговите емоции стават все по-низши. В следващото си възплъщение в този режим човек вече не може да оцелее, душата му се насочва към духовността, към Бога, той става благороден. Затова порядъчните и добрите хора често боледуват, защото болестите и нещастията блокират калта, която се намира в тяхната сърцевина или е дошла от минали животи. А подлеците и негодниците живеят прекрасно, защото имат чиста сърцевина от миналия си живот.

Сега процесът на развитие се е ускорил. Ако преди душата се е движела от земното към Божественото и съзнанието на човека се е насочвало или към Земята, или към Бога, сега съзнанието трябва да бъде насочено и към Земята, и към Бога едновременно. Принципите на това съзнание са формулирани в Библията, но не на нивото на концепция, а с цялата съвкупност от мъдрости, заповеди и постъпки, описани в нея. Ако преди махалото на душата се е движело ту надясно, ту наляво - ту към Земята, ту към Бога, и човек е бил или само светец, или само делови човек, то сега човек трябва да бъде и светец, и делови човек едновременно. Това е възможно само при създаване на нова система от възгледи за света, на ново мислене, в което са свързани материализъм и идеализъм, наука и религия, духовно и материално. В съзнанието на човечеството сега се извършва този процес, който ще доведе до човечеството на бъдещето.

Религията и науката трябвало да се борят помежду си, тъй като в едно махало съвместяването на противоположни точки означава спиране. Но в две махала, противоположно насочени, виждаме нещо съвсем друго. Така че както и да се движи душата, приоритетът на висшите духовни принципи трябва да бъде спазван безпрекословно. Затова всички религиозни школи са твърдели, че смисълът на живота е стремежът към това, което ни е създало. Това е приоритетът на духовното над земното. Моето съзнание може да бъде свързано със земното, това не е страшно. Но по-голямата част от душата и духът ми трябва да са насочени към Бога.

Човекът е клетка във Вселената. И като здрава клетка той трябва първо да работи за Вселената, после за себе си, и трябва да обича Бога повече от всичко, което го свързва със Земята. На Земята висше щастие трябва да бъде любовта към Бога и опорната точка на човека трябва да бъде не върху земните ценности, а върху любовта към Бога. В това е най-важното. В нашето подсъзнание, т. е. в нашата душа, се извършва това, което постоянно се

фиксира в съзнанието. Ако човек мисли само за земното и стои само върху земното, като забравя Божественото, то към Земята се прилепва не само малка част от душата му, но и цялата му душа. Той започва да прилича на ракова клетка, която, забравила за организма, работи само за себе си. Този процес трябва да се спре, защото деградацията на духовните структури е опасна за цялата Вселена. Затова човек трябва периодично да бъде откъсван от земното чрез болестите, травмите, нещастията и смъртта в зависимост от това колко е приземена душата му. Умението та приемеш всичко това като дадено от Бога е умение да пречистиш душата си. Неприемането на спасението под формата на разрушаване на земното дава още по-силно прилепване към земното и към агресията.

Как да се определи прилепена ли е душата към земното, или не? Много просто - според агресивността. Именно тя е сигнал, че душата е започнала да се привлича от земното. Да си представим, че душата ми е привързана към парите. Значи автоматично, без значение искам или не искам, у мен се появяват емоции, свързани с това: презрение към тези, които нямат пари, завист към тези, които имат повече, ненавист към тези, които ме крадат, осъждане на този, който е взел и не връща навреме, съжаление за това, че не съм могъл да изкарам повече, нежелание да живея, ако ги загубя. Аз постоянно ще се страхувам за тях и ще мечтая за тях. Всичко това ще ме прилепва по-силно към земното и душата ми ще става все по-агресивна. Докато този процес се извършва в съзнанието, той не е опасен за Вселената, защото съзнателният интелект е мъничка част от това, което наричаме дух, защото той е свързан с тялото и неговите потребности. Това е като отрова, която се натрупва есенно време в листата на дърветата - за дървото тя не е опасна, но листата падат. Но ако проникне в корените, които хранят дървото, това вече е опасно. Агресията, изпълваща душата, става опасна отрова за Вселената.

Колкото повече осъждам, ненавиждам, презирам, толкова по-силно душата ми се прилепва към Земята и толкова по-бързо тази агресия преминава в моето подсъзнание, т. е. в душата ми. На колкото по-фини нива се проявява, толкова по-бързо трябва да бъде спряна. Тук има четири варианта. Първият е доброволен. Аз чувствам нещо недобро, започвам да помагам на другите, давам пари за благотворителни цели или се отказвам въобще от тях. Ако не правя това и не успея да се пречистя, се задейства принудителен механизъм. Вторият вариант - аз или трябва да загубя парите си, или трябва да ме окрадат. Ако не изпитам ненавист към този, който ги е откраднал, не го осъждам, аз съм се пречистил. Ако го съдя и се обидя и започна да презирам, значи не съм приел най-щадящото пречистване. Тогава се включва третият, най-жестокият вариант: болести, травми, нещастия. Ако не съм успял вътрешно да се пречистя, последният вариант за пречистване е смъртта. Получава се парадокс: спасяват ми живота чрез човека, който ме е обрал. Умението да се съпротивляваш на това външно и абсолютно да го приемеш вътрешно - това е умението да направиш здрава душата си и в крайна сметка тялото си.

Механизмът на прилепване на душата към Земята е бил известен отдавна и се е блокирал с помощта на различни техники. Една от тях е жертвоприношението. Първобитните ловци са давали по-добрата част от лова си на духовете. Те са знаели, че това следващият им лов няма да бъде успешен. Това е било абсолютно правилно. Всичко, към което са се прилепили, трябва да бъде изгубено. Този механизъм е изразен в заповедите на Мойсей. Първата заповед е: „Аз съм твоят единствен Бог“. Втората заповед: „Не си създавай кумир“ - т. е. не се моли на нищо на Земята. Молитвата е цел. Нищо земно не може да бъде цел, то може да бъде само средство. Мойсей се е врязвал в тълпата от молещите се златния телец и ги е убивал. Той е разбирал: ако не се спре част от народа,

може да се изроди целият народ.

Така че преди няколко хилядолетия душата на човека е можела да прилепва към видимите материални блага. Това е било първото ниво на земното щастие: храна, сексуални удоволствия, дом, имущество, пари. Когато човек се привързвал с душата си към това, душата ставала алчна, мразеща и обидчива. И той трябвало да изгуби всички права, за да изчисти душата си. За да не се омърси от земното, периодично са се въвеждали ограничения в храната, в сексуалните удоволствия. Възниквали са обреди и обичаи, които не са позволявали на човека да забрави за Бога и да се прилепи с душата си към Земята.

Но отминали хилядолетия, човечеството повишило своето духовно ниво и възможностите си за абстрахиране. Човекът виждал вече не само този или онзи предмет, но и това, което ги свързва и обединява. Появило се земното, но невидимо нещо, и се оказало, че може да се прилепиш и към него. Това именно е второто ниво на земното - отношението с близък човек, любовта към него, чувството за дълг, всичко, свързано с работата, положението в обществото и т. н. За това са се хващали по-духовните хора. Ако човек обича родителите си повече от Бога, в следващия му живот родителите трябвало да го обиждат, да се отнасят лошо с него, за да не се привързва душата му към-тях и да се насочи към Бога. Трябвало е периодично да се разкъсват отношенията между хората, за да се захващат за главната, вечната нишка - връзката с Бога. Разбирането за това, изразено на ниво концепция, е дал Исус Христос. Ето защо главната му заповед : „Обичай Бога повече от майка си и от баща си.“ „Аз дойдох да разделя брата от сестрата, мъжа от жената.“ Със своите заповеди, притчи и с поведението си Христос дава да се разбере, че душата не бива да прилепва към нищо земно, даже ако то е невидимо.

Третото ниво съществено се отличава от първите две. До него не може да се стигне без свързване на западния и източния тип мислене. Мисленето на Запада произлиза от разбирането за един живот, мисленето на Изтока - от разбирането за много въплъщения. Да се свърже мисленето на Запада и Изтока - това значи да се съвмести земното с интересите на Божественото, това е умението да бъдеш тактик и стратег, светец и делови човек едновременно.

С какво се отличава третото ниво? Същността е в това: и парите, и любимата си работа, и материалните блага аз ще загубя заедно с живота си. Способностите си не можеш да отнесеш в гроба, но основната памет и опит, който дава развитие на способностите се запазват. Както умира тялото, така умират нашите способности и душевни качества. Най-трайният капитал е мъдростта, защото информацията за нея се пази в структурите, наречени съдба. Изкушението да се привържеш към мъдростта е максимално. Когато това става, възниква най-голямото високомерие. Възвеличаването и любовта към мъдростта на друг човек или към своята мъдрост е най-голямото изкушение. Захващането за мъдростта носи най-голямата агресия. Истински мъдри стават хората с изстрадана съдба, преживели много нещастия и лишения и могли да ги приемат като пречистване, разбрали, че опорната точка не трябва да се поставя върху мъдростта и съдбата, а върху любовта към Бога.

Всеки от нас се ръководи от Вселената, както клетката от организма. Колкото повече човек е заземен, толкова по-малко го усеща, толкова повече сили той влага в тактиката, забравяйки стратегията, и обратно, колкото по-явно вижда своята зависимост от Бога, толкова повече възможности му се дават.

Трябва само да се поискат... чрез любовта към Бога.